

Oponentský posudek k praktické diplomové práci Petra Cabalky

Petr Cabalka je velmi talentovaný a nadějný mladý umělec. Pracoval jsem již na oponentuře k jeho bakalářské práci, tenkrát jsem byl poprvé uveden do jeho osobitého světa hrajícího podle jiných pravidel než je svět okolo zvyklý respektovat, přesto však k němu odkazující. Ve své bezbřehé touze po jeho popření ho komentuje daleko intenzivněji, než kterýkoli dokumentárně pravděpodobně purističtější způsob práce.

Mladý umělec nám předkládá ve svém díle jistým způsobem autobiografický projekt, ale autobiografický v tom nejintimnějším slova smyslu, tedy ryze subjektivní, plný fantasmat a preludů. Nemá smysl se pouštět do interpretace a analyzování jednotlivých prvků, dostali bychom se možná trochu moc do "cizí hlavy", myslím, že je možné se nechat vším co vidíme strhnout a prostě s důvěrou v osobitého průvodce absolvovat cestu tímto křehkým a zvláštním světem.

Vidíme plačící princezny letící černou oblohou, kočky nesoucí hlavy nějakých jiných zvířat a chlapíky ztrácející kvůli těm princeznám své trojúhelníkové hlavy s velikýma očima. Je to sen o nějaké všemi vylučované temnotě, o naší potřebě se o tu temnotu starat a o utrpení jaké by její ztráta způsobila. Sny se mění v realitu a ta zase v sen.

Mladý umělec nakonec usoudil, že bude lépe prezentovat se vším co o tomto intenzivním osobním prožívání vypovídá, tedy jak filmem, "divadelními kulisami" tak obrazy. Takto pojatá instalace, vlastně nějaký intimní "pokojíček", myslím nejlépe odpovídá celistvosti autentického prožívání autora. To o čem hovoří se pravděpodobně utváří během práce samé, s tím, že je neustále přítomné v nějak definované podobě v jeho osobním příběhu. V tomto okamžiku se už, ale ocitám na rovině spekulací, přesto je, myslím důležité, toto zmínit. Takto strukturovaná práce s sebou jistě schematizování v úsudcích může přinášet. Zabránit, vyvrátit nebo naopak potvrdit tyto úvahy bude už na autorovi, na způsobu jakým se svými schopnostmi naloží po absolutoriu a kam bude svou práci dále směřovat.

Vím, že spolupracuje s hudebníky s designery. Je mi jasné, že je fascinován surrealismem, artificialismem, kubismem jak v klasické podobě všech těchto modernistických ismů tak v jejich současných mutacích (umělci kolem časopisu Juxtapoze, všechny možné subkulturní odkazy, insitní uměním). Předpokládám, že je fascinován experimentálními filmy (zmíním film Lotte Reiniger " The Adventures of Prince Achmed", z roku 1926, film využívající siluetových loutek.) a určitě miluje Animee. Myslím, že si je Petr všech těchto porovnání, vlivů a srovnání vědom, bude opravdu jen na jeho dalším směřování kam se svým talentem dostane, to co předvádí doposud je pro mne dost silnou a osobitou výpovědí. Možná bych ještě zmínil jedno nebezpečí, které by mu mohlo hrozit, mam na mysli jistou formu výtvarného "autismu", která by mohla jeho

práci uzavřít komunikační kanály s vnějškem, tedy se světem, ve kterém jsme i my, diváci.

Mladý umělec nás tedy vzal na cestu svou imaginací, zvláštní křehký a krásný svět, který je tak intenzivní a ve kterém dochází k tolika nedorozuměním, které mají za následky fatální zmatení a ztráty hlav, však není jen cestou v něčím mozku. My všichni se dostáváme do situací, kdy nevíme, kdy si nejsme jisti jestli ve svých úzkostech a obavách také neztrácíme vlastní hlavu. Žijeme v relativním bezpečí a blahobytu, jediným kdo nás ohrožuje jsme ve finále my sami, respektive naše neznalost našich vlastních pohnutek a cílů, tvorba mladého umělce nás k N a možná zmatené cestě k intenzivnějšímu prožívání a poznávání ponouká, a to je opravdu velmi důležité.

Z toho co jsem napsal je předpokládám jasné, že Petra Cabalku doporučuji k absolutoriu. (doporučuji hodnocení A)

V Praze 10.5.2009

Josef Bolf

